

Engeland Schateiland !?

Cees Hoogveen

Het is maandagochtend en ik rij links van de weg. Ik voel mij enigszins vermoeid, of is het misschien verdoofd? Nee, het is geen van beide, ik moet constateren dat het zeer waarschijnlijk de mega indrukken zijn die ik wederom heb opgedaan op de heilige gronden van Beaulieu in Engeland.

Het tweede weekend in september is voor veel autoliefhebbers een weekend dat al jaren vooruit in de agenda wordt geschreven. Ook dit jaar stond in mijn agenda op het tweede weekend van september "International Autojumble Beaulieu". Na een lange reis betrad ik op vrijdag 10 september de terreinen van Lord Montague met hetzelfde voornemen als elk jaar: ik spreek namelijk met mijzelf af dat ik het immense terrein systematisch ga afstropen, op zoek naar onderdelen en wetenswaardigheden.



Mijn eerst stappen langs de duizenden kramen !! gaan nog zeer zorgvuldig en mijn ogen staan in de "havikstand".

Na zo'n 2 à 3 kraampjes bespeur ik dat ik onbewust mijn goede voornemen heb laten varen. De vele indrukken worden mij teveel, ik schiet van opwinding van links naar rechts, loop kramen voorbij, loop weer terug en voor ik het weet is het 6 uur s'avonds.

De dag schiet nog eens in mijn gedachten aan mij voorbij en ik moet constateren dat ik slechts een zeer klein gedeelte van alle aanwezige kraampjes heb bezocht.

Hoewel ik lang niet alle automerken met hun specifieke details ken, durf ik aan het einde van deze mooie zonnige dag met stelligheid te beweren dat elke autoliefhebber, maar ook in steeds sterker worden mate de liefhebber van

motorfietsen, hier iets prachtigs moet kunnen vinden.

Naast het feit dat ik een opwindende dag heb gehad, heb ik ook (weer) hoop gekregen. Ik verkeerde namelijk in de veronderstelling dat alle oude schuren, hooibergen, loodsen, garages en meren inmiddels wel leeggehaald waren. Maar nee, ik trof tussen de vele kraampjes nog een Bugatti aan die voor de verkoop aangeboden werd. Deze Bugatti leek zo uit een schuur en op een aanhanger naar Beaulieu gereden te zijn. De wagen leek op het eerste gezicht redelijk compleet, maar om deze wagen weer op de weg te krijgen zullen er nog zééér veel restauratie uren aan besteed moeten worden.

Wat mij opviel was, dat deze Bugatti werd aangeboden door twee relatief jonge mannen, wat mij ook onmiddellijk op een punt brengt brengt waar wij de afgelopen dagen diepzinnig over gesproken hebben.

's Avonds in één van de fameuze Engelse pubs kwam de leeftijd van de autoliefhebbers van historische auto's ter sprake. Men vindt het opmerkelijk maar tevens ook verontrustend dat zo weinig jonge verzamelaars worden



gesignaleerd op dit soort bijeenkomsten.

De echte sleutelaars en fanatieke hobbyisten van historische auto's zouden heel graag zien dat hun historische voertuigen in handen blijven komen van echte liefhebbers.

De vraag is: is er geen interesse (meer) bij de jeugd of moet je eerst wat grijze haren hebben om de "haarwortels" van je oorspronkelijke roots te willen koesteren.

Maar goed terug naar de techniek, zoals reeds eerder in dit verslag aangegeven was er voor elk wat wils. Oude onderdelen (rechtstreeks van de gesloopte auto op de kraam), nieuwe onderdelen (new part, old stock), replica's (waarbij opgemerkt dat sommige onderdelen met zeer groot vakmanschap en liefde zijn nagemaakt).

Men kon onderdeeljes vinden van 25 pence, maar ook een enkele radiator van een Daimler was te koop voor 5000 pond.

Het is zondagavond en de tweede interessante en opwindende dag zit erop. Meestal als een evenement is afgelopen, loop je met de stroom mensen mee naar buiten en laat je de boel de boel. Dit keer ben ik tot na sluitingstijd op het verkoopterrein gebleven. Dat had ik beter niet kunnen doen. Overal lagen bergen vuil en stapels afgedankte onderdelen waarvan de verkoper al naar huis was vertrokken. Zo hier en daar wierp ik een blik op de afgedankte onderdelen waarvoor tijdens de afgelopen 2 dagen 15 à 20 pond werd gevraagd. Deze onderdelen lagen nu tussen de stapels rotzooi te wachten op de vuilnisman die dit alles zou verwerken tot onherkenbaar schroot. Realiseren wij ons wel voldoende dat de vuilnisman met zijn vuilniswagen ons industrieel nalatenschap achteloos aan het verschrompen is, vroeg ik mij af.

Het feit dat zoveel mensen met zoveel genot en plezier een aantal dagen op Beaulieu hebben doorgebracht, doet mij vermoeden dat onze (voor)ouders de vuilniswagen gelukkig minder rijkelijk vulden. Beaulieu staat alweer in mijn agenda genoteerd!